

[Steincke.]

men jeg blev unægtelig noget forbavset, da hele begrundelsen af ændringsforslag nr. 29 indskrænker sig til følgende tågetale:

„Ændringsforslaget, der begrænser det strafbare område væsentligt, har været genstand for forhandling med Danske Dagblades Fællesrepræsentation.“

Punktum. Det var jeg på forhånd ikke i den mindste tvivl om, men nogen art af saglig begrundelse for denne unægtelig væsentlige begrænsning af det strafbares område gives der altså overhovedet ikke. Derfor styrtede jeg mig over forhandlingerne i det andet høje ting, folketinget altså, ved anden behandling af forslaget og får af den ærede ordfører at vide sp. 3173, at udvalgets flertal var stemt for at gå ind for dagbladenes forslag, hvis indhold altså ikke oplyses, dog med en lille redaktionel ændring, men i sidste øjeblik var der, som det hedder:

„et enkelt medlem, der ønskede strøget ordene: „undergraver tilliden til folkestyret“, og udvalget, der sætter stor pris på det ærede medlem, gik til den højtærede justitsminister“, som hovedrystende accepterede.

Det er den mærkeligste begrundelse, jeg endnu har set. Det lyder jo ikke meget oplysende, og man haster derefter til den højtærede justitsministers hovedrystende accept, dog efter at have aflagt et ganske kortvarigt besøg hos den radikale ordfører sp. 3193, han, der som gammel pressemand er henrykt over, at et så åbenbart anslag mod frihedsrettighederne, altså her retten til bevidst løgnagtighed, er afværget, og bringer justitsministeren hjertelig tak for dennes „uforbeholdne forståelse og imødekommenhed“, der altså har afløst den oprindelige hovedrysten. Ministerens begrundelse for accepten findes sp. 3223, hvor det slås fast, at det oprindelige forslag lagde vægten på selve den løgnagtige fremstilling, som ministeren også før gjorde gældende, medens ændringsforslaget begrænser det strafbares område væsentligt, endog i forhold til den nugældende bestemmelse, hvorfor ministeren havde foretrukket dagbladsorganisationens oprindeligt ønskede formulering, som vi altså ikke kender, og kun „med stor betænkelighed“ har accepteret denne mildnelse af den straffelov, som vi allesammen har ønsket skærpet. Da jeg imidlertid helt og fuldt har overtaget den højtærede justitsministers hovedrysten, vil det næppe undre nogen, at jeg i udvalget ønsker lidt nærmere oplysning om denne mærkværdige paragrafs mærkelige forhistorie, før jeg tør angive i hvert fald min personlige stilling til denne oversendte § 129 a,

Jeg skal så slutte med nogle bemærkninger om lovforslaget vedrørende dødsstraf. Mit principielle syn på dødsstraffen skal jeg ikke fordybe mig i; enhver må jo til syvende og sidst afgøre dette problem med sin samvittighed, og selvom jeg jo nok synes, at man fra visse sider gennem tiderne har næret en sådan interesse for overholdelsen af det femte bud, at man ofte synes at glemme, at der er ni andre foruden, så deler jeg den opfattelse, at det kun er glædeligt, at vi dog er nået så vidt, at dødsstraffen anses for unødvendig i hvert fald i den civile straffelov under normale forhold. Men enhver ved jo, hvorfor vi fra socialdemokratisk side eller i hvert fald fra det store flertal indenfor partiet gik med til dødsstraffen, og hvorfor jeg som justitsminister kun foreslog eller gik med til den for de allergroveste og uhyggeligste forbrydelser mod staten under krig og besættelse. Hvis man ikke ved det, kan man læse den overordentlig udførlige redegørelse herfor fra vor ordfører i folketinget, hr. Hans Hækkerup.

Når jeg for mig som en selvfølge anbragte de pågældende bestemmelser i selve straffelovsforslaget i stedet for i den militære straffelov eller som nu i et særligt forslag, ja, så var det af de grunde, som særlig hr. Thestrup i folketinget udførligt har udviklet, at når man anser det for nødvendigt at knytte dødsstraf til visse borgerlige forbrydelser, er det dog naturligt, at ikke forbryderen skal henvises til at gå på jagt i andre love for at finde ud af, hvad forbrydelsen kan koste.

For mig at se er det en noget skruet ordning, både den, den højtærede minister foreslog, at putte dødsstraffen ind i den militære straffelov, og den, som nu har fundet udtryk gennem det foreliggende lovforslag. Men bevares, jeg skal ikke tage min død i skuffelse over, at man absolut vil gå over fra en mere til en mindre logisk ordning, et fænomen, man qua politiker er fuldt fortrolig med — og desuden plejer den slags ændringer jo ikke særligt at støde damer. Jeg tror derfor, at man indenfor mit parti vil slå sig til tåls med den her foreslåede fremgangsmåde.

Iøvrigt føler vi os ikke overbevist af de to argumenter — som også den højtærede justitsminister imødegik —, som man særlig anfører mod overhovedet at anvende dødsstraf, der forresten netop efter sidste krig blev genindført også i lande, der som Holland, Norge og Danmark havde fjernet denne straf fra den civile straffelovgivning. Herhjemme vil man da også kun bevare den overfor lands- eller højforræderi, manddrab, groft angiveri eller tortur overfor fanger,